

זיו שר ותמיר שר, אחים, שילדותם עברה בקיבוץ של השומר הצעיר. בתערוכותם המשותפת הם מציגים שתי נקודות מבט. ונקודת מוצא אחת, חומר אינטימי שמצוי בבית. שניהם בחרו לבודד את הדימוי המצולם מהקשרו הישיר (מקום וזמן). ולאפשר לעצמם התבוננות עמוקה, נטולת פאתוס, צנועה ואחרת על המציאות.

זיו, בחר בחפצים יומיומיים, "קטנים", סתמיים, שלא חלה עליהם חלוקה היררכית. הם מוצגים כאינדיבידואלים בזכות עצמם.

בקבוק זכוכית, שקית אשפה מלאה בתוכן, שקית ניילון ריקה מהשוק ועוד...

זיו יוצר איקונוס אקזיסטנציאליסטיות שמצליחות לעורר אצל הצופה תגובה אחרת מתגובתו היומיומית. הצילום מבודד את האובייקט השקוף שצף בתוך רקע שחור - אטום. כמו היה גוף מת ומרוקן, "ואניסט" עכשווי. הרבדים המורכבים של העבודה נחשפים כאשר נוצר מתח בין הדבר-עצמו לבין האידאה שלו. בין הארעי לנצחי.

תמיר, גוזר צילומי ילדים מתוך אלבום ילדותו ומכין אינוונטר של תנחות גוף. בידודם של המצולמים חושף את פגיעותם, את תנוחת גופם הישירה שאינה מודעת למבט הביקורתי של הצופה.

תמיר שותל את "ילדיו" בתוך סביבה מושגית, פוסטרית, זרה, "קומוניסטית". תמיר "בורא" עולם חדש, מתועש, קידמה שמקושטת בכוכבים אדומים, "בשמש העמים", בארובות בתי-חרושת ומגדלי מים. הוויית חיים בעידן השעתוק הטכנולוגי "...עולם ישן עדי יסוד נחריבה". הוא יוצר תפאורה דמיונית, שטוחה, קודרת, קפואה ואפורה, רקע מנוכר ל"ילדי החלום". את העבודה "החדשה" הוא מצלם שוב ומפתח לגודל אינטימי, אלבומי. מניפולציה שמרחיקה ומקרבת.

השפה של זיו מתייחסת למודרניזם, שפה שבודקת קומפוזיציה (מאוזנת) אור-וצל (שקיפות),

צילומיו מזכירים צילום קלאסי בשחור-לבן, צילום שחותר לשלמות.

השפה של תמיר, תזזיתית, פוסט-מודרניסטית, עבודת מחשב, צילום ציבעוני, שפה של ציטוט, פרוק והרכבה.

"הילדים" שעיצב תמיר שוכפלו, הושטחו, חוברו לסמלים והפכו לשטאנצים.

האובייקטים של זיו בודדו מהחיים הרוחשים לתוך אי שקט קפוא.

זיו ותמיר מצליחים ליצור שפה שמדברת אולי על דברים סמויים, או אולי על אותם דברים שאנחנו זוכרים,

כי אותם אנחנו רוצים לשכוח.

דרורה דקל